

BERLIINI 2017

Mies juoksuuttaa sormiaan alastoman Salomen vatsalla. Ele ärsyttää Salomea. Hehän ovat jo rakastelleet, miehen ei tarvitsisi enää kosketella häntä. Laskuhumalassa olevaa Salomea väsyttää. Toivottavasti mies luulee hänen nukahtaneen, pukee päälleen, pakkaa lentolaukkunsa, tilaa taksin ja painuu tiehensä. Kone lähtee vasta aamulla, mutta mies voi viettää yönsä kentällä. Salomen luo hänen ei ainakaan tarvitse jäädä. Kunpa mies nyt ei vain sanoisi mitään eikä varsinkaan pyytäisi puhelinnumeroa ja toivoisi, että he taisivat vielä uudestaan. Salome aikoo unohtaa miehen ja toivoo, että mieskin unohtaa hänet. Seksi oli hyvää, estotonta ja yllättävän kiihkeää, mutta nyt kohtaaminen on ohi eikä heillä kahdella ole muuta annettavaa toisilleen.

Salome sulkee silmänsä, kääntää kylkeä ja kiskoo peittoa päälleen. Mies kaivautuu peiton alle ja painautuu häneen kiinni.

”Tuoksut hyvältä”, mies kuiskaa englanniksi.

Se on Salomelle liikaa. Hän pomppaa pystyyn, painelee sotkuisen huoneen läpi kylpyhuoneeseen ja jättää hämmästyneen belgialaisen sänkyyn.

Kylpyhuoneen lamppu on rikki, ja Salome hamuilee naulakkoon ripustamansa jouluvaloketjun töpselin seinäpistokkeeseen. Hän kiskoo likavaatekorista verkkarit ja leikkaajaystävältään nyysimänsä t-paidan päälleen. Paita haisee tupakalta ja Klausin hieltä. Salome pesee kasvonsa ja hampaansa, irvistää peilikuvalleen. Jo monta viikkoa kiusannut takku näyttää mustalta jääpuikolta. Salome päättää leikata sen pois. Oveen koputetaan samalla hetkellä, kun Salome saa sakset käsiinsä.

”Voi vittu”, Salome mutisee avatessaan oven.

Belgialainen on täysissä pukeissa ja näyttää Salomesta hurmaavalta. Yllättäen halu nostaa uudelleen päätään, vatsassa tuntuu sama kutina kuin Si Anissa, Rykestraßen vietnamilaisessa, jossa he kaksi törmäsivät.

Miehellä on vahvat ja maalaukselliset piirteet: tuuheidän kulmakarvojen alla tummat silmät, suora nenä ja ylähuulen parina käsittämättömän täyteläinen alahuuli.

Mies sanoo olevansa lähdössä. Luojan kiitos, Salome ajattelee.

”Suutelisin sinua mielelläni, mutta näytät pelottavalta nuo sakset kädessäsi”, mies naurahtaa.

”Aion leikata tämän takun”, Salome tokaisee.

Miehen mielestä hiustenleikkuu olisi parempi siirtää selvempään hetkeen, mutta Salome ottaa kiinni hiusuortuvasta ja napsaisee sen peiliin katsomatta takun yläpuolelta poikki. Sitten hän ripustaa sakset takaisin peiliin kaaressa olevaan koukkuun.

”Antwerpenissä murhattiin alkusyksyllä joku mies. Hänen rintaansa oli isketty sakset ja kuva yhden englantilaisen

taiteilijan maalauksesta”, mies sanoo ulko-ovelta, ja äkkiä Salome tuntee olevansa aivan selvä.

”Mistä maalauksesta?” hän kysyy. ”Haluatko kahvia ennen kuin lähdet?”

Belgialainen näyttää huvittuneelta.

”Veriset jutut saavat sinut näköjään syttymään ihan eri tavalla kuin seksi.”

”Jäisit nyt, kahville siis. Kuulisin mielelläni tuosta tapauksesta lisää. Taide kiinnostaa.”

”Olisi pitänyt arvata, näytätkin taidehipiltä”, belgialainen sanoo ja alkaa paikata puheitaan huomattuaan Salomen happaman ilmeen. ”Ei pahalla, taidehipit voivat olla oikein puoleensavetäviä. Sinä ainakin olit varsin viehättävä – ennen kuin leikkasit loven hiuksiisi.”

Salome ryntää takaisin kylpyhuoneeseen ja vilkaisee peiliin. Toden totta, hiuksissa on nyt melko huomiota herättävä kolo, jota ei parhaalla tahdollakaan voi kuvitella harkituksi elementiksi. No, Salome nyt joka tapauksessa kietoihi hiuksensa nutturalle, joten koloa ei näkyisi. Ja ainahan hän voisi pyöräyttää huivin turbaaniksi päähänsä. Salome kaartaa keittiöön, ottaa kahvipapupurkin jääkaapista ja kaataa pienen, sähköisen myllyn papuja täyteen. Surruttaa ne jauheeksi, pesee mutteripannunsa ja täyttää sen alosan vedellä ja yläosan kahvilla. Belgialainen riisuu takkinsa ja tulee ovelle. Virnuilee häpeämättömästi.

”Mikä maalaus se oli? Ja miksi se oli isketty uhrin rintaan?” Salome utelee ja lisää kysymystensä perään miehen nimen pehmentääkseen tunnelmaa. ”Kerro mulle, Jaan, juttu kiinnostaa minua.”

”En minä sitä enää muista. Murhasta oli jossain uutinen, luin sen ja unohdin saman tien. En minä siihen maalaukseen mitään huomiota kiinnittänyt. Sinä saatat olla taiteentuntija, mutta minä olen ihan tavallinen kaupparatsu. Osaan luetella muutaman flaamilaisen taiteilijan, mutta siihen se jääkin.”

Salome sytyttää kaasulevyn, nostaa pannun tulelle ja vilkaisee ärsyntyneenä miestä. Liero, Salome ajattelee, nyt se ei muista uutisesta mitään, mutta sai minut kutsumaan itsensä kahville. Salome kaivaa lattialta vaatekasan alta läppärinsä ja avaa sen kannen.

”Et kyllä selviä noin vähällä. Etsi minulle se uutinen. Laitan sillä aikaa meille jotain syötävää.”

”Onko kukaan maininnut, että olet aika määräilevä?”
Jaan kysyy.

”Sinä et saa kahvia, jollei se uutinen löydy”, Salome vastaa.

Salome jättää miehen googlailemaan ja palaa keittiöön. Kaapeissa ei tietenkään ole yhtään mitään. Hän ei todellakaan ole mikään ehtoisa emäntä, jolta löytyy pakkasesta itse leivottuja kuppikakkuja tai edes uunissa lämmitettäviä puolivalmiita croissantteja. Jääkaapissa on tasan yksi juustonkänntty ja puolikas purkki oliiveja. Puolityhjän kuivakaapin perältä löytyy onneksi hapankorppupaketti, jonka hän toi kesällä Suomesta. Nyt saisi belgialainen maistaakin suomalaista leipää.

”No, löytyykö mitään?”

”Hetkinen, oletpas sinä malttamaton.”

Salome istuu Jaanin viereen sängynlaidalle. Mies tuoksuu greipiltä, ehkä vähän fenkolilta. Ärsyttävän hyvältä

joka tapauksessa. Jos uutinen ei kiinnostaisi Salomea naurettavan paljon, hän istuisi Jaanin syliin ja kaataisi tämän takaisin sänkyyn.

”Voisitko kaataa kupin sitä kahvia? Salapoliisityö sujuisi paljon paremmin kahvin voimalla.”

Jaan on ilmeisesti puhunut omiaan. Saksimurhaa tai taideteosta ei ole olemassakaan. Salome vääntäytyy vastentahtoisesti keittiöön. Kippaa lautaselle hapankorput, juuston ja oliivit ja kutsuu miehen keittiöön.

”Et ilmeisesti rakasta tiskaamista”, Jaan hymähtää astuessaan pieneen koperoon, johon juuri ja juuri mahtuu kahden hengen ruokapöytä.

Tiskipöytä tursuaa likaisia astioita, ja roskiksesta tulvahtaa nenään makeahko tuoksu, biojäte on seissyt siellä ainakin viikon.

”Et ilmeisesti ymmärrä, että liikut vaarallisilla vesillä. Jollei se uutinen löydy, voit heittää hyvästit kahville”, Salome sanoo, ja samassa mutteripannu alkaa purputtaa.

Salome kääntää kaasun pois päältä. Belgialainen istahtaa pöytään ja ojentaa läppärin leveästi hymyillen Salomelle.

”Siinä, uutinen on tosin hollanniksi.”

Miten sillä onkin niin häiritsevän valkoiset ja tasaiset hampaat, Salome ajattelee tarttuessaan kannettavaan. Hollanniksi. Hän kun luuli, että Belgiassa puhutaan ranskaa ja saksaa. *Gazet van Antwerpen*. Hän ei ymmärrä tekstistä mitään, mutta uutisessa on kuva maalauksesta. Suhruinen kuva ei aukea kovin suureksi. Maalauksessa on nainen, joka katselee itsetietoisesti levollisesti suoraan taiteilijaan. Hän on pukeutunut vanhanaikaisesti, ehkä 1930- tai -40-luvun

tyyliin. Toisessa kädessä on tupakka, toinen lepää tuolin käsinojalla. Vaikka kuva on epäselvä, naisen katse vangitsee Salomen huomion. Siansaksalta vaikuttavasta uutisesta pomppaa esiin englanninkielinen sanapari *Fred Elwell* ja *Girl with a Cigarette*. Miten ihmeessä tällainen muotokuva on päätynyt saksien kera jonkun onnettoman belgialaisen rintaan. Todennäköisesti sattumalta. Surmaaja on napannut raivon vallassa sohvapöydältä painokuvan ja iskenyt sen uhrin rintaan kuin korostaakseen tekonsa melodramaattisuutta.

”Okei. No, mitä tässä sanotaan? Kuva on ilmeisesti tämä, mutta kuka on uhri?”

”Se uutisesta jäikin mieleeni, että uhri oli yli 90-vuotias mies, jolla ei siis tiedetä tämän uutisen mukaan olleen mitään yhteyksiä rikollisiin piireihin tai riitaa kenenkään kanssa. Uhrin vaimokin on kuollut, joten intohimorikoksesta tuskin on kyse. Tästä oli alkusyksystä muutamia uutisia, mutta ilmeisesti tutkinta on jäänyt junnaamaan paikoilleen. En muista ainakaan lukeneeni mistään, että rikos olisi ratkaistu.”

Salome tuijottaa naisen kuvaa, ja nainen tuijottaa takaisin, kehrää lankaa jolla sitoa Salome itseensä. Minun ei pitäisi, Salome ajattelee, mitä tämä minulle kuuluu, minun ei todellakaan pitäisi. Mutta kuvan nainen on jo ehtinyt vangita Salomen mielenkiinnon.

”Mitä tämä korppu on, tosi oudon makuista?” Jaan ähkäisee ja irvistää päälle.

”Se on, kuule, suomalaista hapanta korppua. Ei ehkä kaikkien mieleen, mutta muuta ei ole”, Salome toteaa.

”Miksi sinulla on suomalaista korppua? Sieltäkö sinä oletkin kotoisin?” Jaan kysyy, ja adrenaliini pukkaa uudelleen Salomen vereen.

”Ei muuten kuulu sinulle”, Salome sanoo, tallentaa hollanninkielisen uutisen pilveen ja klikkaa lehden etusivun auki.

Isossa kuvassa hymyilee keski-ikäinen nainen, jolla on purppuranpunainen afrikkalaiskuviainen turbaani päässään.

”Tuollaisen turbaanin minäkin hankin, jos tämä tuppo ei taltu nutturaan. Jos turbaani sopii noin tyylikkäälle naiselle, sopii se minullekin.”

”Hän on Idna Vermeulen, äärioikeiston ääniharava, joka ei yleensä todellakaan käytä etnisiä asusteita, päinvastoin”, Jaan sanoo, ja hänen äänestään kuuluu, mitä hän ajattelee naisesta.

”Naiset ovat kameleontteja, he vaihtavat tyylejä, kun heitä sattuu huvittamaan”, Salome sanoo pisteliäästi.

Hän ei ole koskaan käsittänyt, mikä oikeus ja vimma miehillä on arvostella naisten ulkonäköä ja pukeutumista.

”Kannattaa varmaan lähteä, ettet myöhästy lennolta”, hän lisää.